

LAGANINI INTERVJU: DRAGUTIN KERŽE

Zbog moga posla nikad nismo imali nedjeljni ručak

"Gledaj, majstore, to ti je bušilica, a s njom bušiš..ali ne kulise"

Foto: DAVOR KIBEL

Objavljeno 1. ožujka, 2014.

Nepoznata strana sportskog novinara, kemijskog tehničara, praktičnog vjernika, kladioničara, ljubitelja odijela, mrzitelja politike te nesuđenog nogometaša, rukometaša i nastavnika tjelesnog odgoja

U rubrici Laganini nastavljamo seriju ležernih i opuštenih subotnjih intervjua sa zanimljivim osječkim "facama", u kojima ovaj put nadobudno piskaralo Tomislav Levak pokušava iz sugovornika izvući stvari koje su o njemu do sada bile manje poznate javnosti.

U ponedjeljak, 3. ožujka, Hrvatski zbor sportskih novinara uručit će mu nagradu za životno djelo pa je red došao na Dragutina Keržea, dugogodišnjeg poznatog novinara i urednika sportske rubrike Glasa Slavonije. Prvo smo kao djelatnici tehničke službe osječkog HNK provjeravali "cugove", zastore i rasvjetu prije predstave, zatim smo popratili tekmu njegovog omiljenog NK Grafičar, nakon toga čuvali Draginog unuka Nou, a na kraju smo uplatili dobitni listić u donjogradskoj sportskoj kladionici Favorit. Prije nego što je otišao čitati na misi, u opuštenom i ležernom razgovoru otkrio nam je "drugu stranu Drage".

Moram priznati da imam malu tremu jer radim razgovor s novinarskim doajenom... Kakav je vama osjećaj naći se "s druge strane diktafona"?

- Iskreno, prilično neugodno, iako mi nije prvi put. Čak se čovjek pokušava i pripremiti na to, ali na kraju ne bude baš jednostavno. Ipak je lakše biti s druge strane, postavljati pitanja.

Kako vam se sviđa rubrika za koju radimo razgovor?

- Laganini je vrlo simpatična rubrika, svježija i, ono što meni najviše odgovara, krcata Essekerima jer sam i ja jedan od njih. Samo tako nastavi.

Vaše pohvale doista gode. Vi niste jedini poznati Esseker koji nosi prezime Kerže, je li da?

- Nisam, da. Često me pitaju je li poznata povjesničarka Zlata Živaković-Kerže moja supruga, ali ona je moja šogorica, supruga brata Viktora. On je dugogodišnji pjevač u zboru osječkog HNK i iznimno mi je žao što sa svojim glasovnim potencijalom nije napravio nešto veliko u pop ili rock-glazbi. Na početku 80-ih, malo ljudi to pamti, imao je šest glavnih uloga u operama, operetama i mjuziklima. Tu je i moj sin Alan, diplomirani pravnik, koji radi u Zajednici športskih udruga grada Osijeka i vrlo je uvažen.

Odakle uopće potječe prezime Kerže?

-Ha, neki kažu da je mađarsko, drugi da je francusko, treći da je slovensko... U Trstu ima jedna prodavaonica stakla i porculana s prezimenom Kerže. Međutim, nikada nisam to detaljnije proučavao.

Teško je vjerovati za vas, tako preciznog i pedantnog. (smijeh) Pišete kao da ste visoko obrazovani, ali - niste. Zbog čega?

- Čast mi je reći da sam potekao iz skromne, siromašne radničke obitelji. Mama je bila čistačica u kazalištu, a tata remenar. Uvijek sam htio biti profesor tjelesnog odgoja, no tata je rekao kako nema izgleda da idem na fakultet, već da, čim završim srednju školu, moram početi raditi i donositi sredstva u obiteljski budžet. Zato sam se nakon završene OŠ "Nikola Demonja", koja je bila u današnjoj zgradi Pravnog fakulteta, upisao u srednju Tehničku školu "Ruđer Bošković" u Donjem gradu.

Nije mu ležala kemija

Otkud baš škola prirodnog smjera?

-Joj, tu sam se malo zeznuo. (smijeh) U to vrijeme osječki kombinat Saponia je cvao i na nagovor mog prijatelja, na žalost odnedavno preminulog Ninoslava Bertića, otišao sam u tu kemijsku školu, a kemija mi baš nije ležala. Bio sam loš učenik u srednjoj školi, pogotovo u genijalnoj, krasnoj generaciji danas uvaženih stručnjakinja Spomenke, Blaženke i Marije te stručnjaka kao što su Zvonko, Nino, Željko... Znat će oni koji su. Razrednik nam je bio Uglješa Muačević. Na kraju sam uspio postati kemijski tehničar, ali nikada nisam radio u Saponiji.

Osjećate li ikada da vam nedostaje fakultetsko obrazovanje?

- Apsolutno! U mom novinarskom življenju to sam mnogo puta osjetio. Ili bar da sam išao u neku od gimnazija, a Osijek je u to vrijeme imao dvije prave, jake, stručne, "Sara Bertić" i "Braća Ribar". Dakle, nedostaje mi taj jedan pravi "štih" društvenih znanosti, ne prirodnih.

Možda vam je od rane mladosti nedostajalo društvenih znanosti, ali zato kulture nije, zar ne?

- Ciljaš na kazalište? Ono je poseban dio mog života, poseban svijet koji me zaokupio. Na poziv Franje Horvata, šefa marketinga i prodaje tada još Narodnog kazališta u Osijeku, tamo sam se zaposlio u prosincu davne 1967. Počeo sam od najnižeg mjesta, nabavljača, i mijenjao radna mjesta, da bih 13 godina kasnije, u rujnu 1980. iz HNK otišao kao pomoćnik tehničkog direktora. Tamo sam bio i organizator sportske rekreacije. Ranije te 1980. čak smo na Radničko-sportskim igrama osvojili prvo mjesto u malom nogometu. U finalu smo pobijedili velikog favorita Inu čak s 8:0, a pritom je Antun Burilo Buki postigao pet pogodaka. Ponizili smo ih, a dočekali su nas posprdnim riječima: "Evo, dolaze baletani". A među nama nije bilo nijednog baletana. (smijeh)

Priznajte – koliko vam se puta dogodilo da ste nešto zeznuli i da je to utjecalo na predstavu? Ili da ste nekoga ozlijedili?

- Ne pamtim da je toga bilo. Zato se, kad sam bio dežuran, dogodilo da su neki srednjoškolci tijekom opere "Nikola Šubić Zrinjski" počeli na pozornicu i izvođače bacati čavle. S obzirom na to da sam već tada bio honorarni suradnik Glasa Slavonije, odmah sam odjurio u redakciju i to napisao! To je sutra izišlo u novinama kao ekskluzivna vijest. Predstava je nakratko prekinuta, oni koji su bacali čavle su odstranjeni pa je nastavljena. Reagirao sam instinktivno, valjda sam od rođenja u sebi imao taj novinarski nerv. Odmah sam vidio da je to vijest.

Ne čudi me. A jeste li ikada i glumili u nekoj predstavi?

- Jesam! Još ranije iste te 1980., 11. veljače, mi ekipa iz tehničke službe i jedna glumica premijerno smo na sceni HNK odigrali komediju "Let iznad nogometnog gnijezda" Hrvoja Hitreca kao parodiju na zbivanja u ex YU nogometu. Redatelj je bio tada glumac Drame Nenad Inđić, a ja sam igrao ravnatelja umobolnice Alojza Štefaneka. Zvali smo se Dramski studio "Mušica" i poslije smo predstavu, koja je bila odlično primljena, odigrali još 22 puta po gradovima Slavonije i Baranje. Bilo je dosta improvizacije. Sve što smo zaradili, pojeli smo i popili. Takav je bio dogovor. (smijeh)

Zanimljivo. Dobro, a kada ste objavili prvi tekst?

- Ljubomir Stanojević, legendarni kroničar kazališnih zbivanja, kojeg iznimno cijenim, prvi mi je dao priliku da pišem. Prvo za mjesečnik "Kazalište", a onda i dvotjednik. Tu sam radio neke razgovore s glumcima i glumicama. Moram priznati da se ne sjećam koji mi je bio prvi tekst.

Ne sjećate se?! Vi koji pamтите sve datume, osobe i događaje?!

- Teško je vjerovati, he-he... Zato se sjećam da mi je prvi tekst u Glasu Slavonije objavljen 16. travnja 1973., a to je bio razgovor s Matejom Kasačem, trenerom NK Metalac. Kao honorarnog suradnika primio me urednik sporta Nikola Ilić, kojemu sam se javio, a dao mi je da pratim mnogima manje zanimljive sportove, kao što su veslanje, borilački sportovi i slično. Često sam pisao i o malom nogometu, a u jesen 1980. zaposlio sam se u Glasu.

Na čemu ste uopće napisali svoj prvi tekst?

- Eh, to je bilo na poznatoj Uraniji! Crni pisači stroj na kojemu sam pisao još u HNK-u, a ostao je negdje u maloj rekviziti kazališta. Jako mi je prirastao srcu. Na drugom katu kazališta, gdje je bio tehnički ured, tamo 70-ih godina praktički sam organizirao malu sportsku redakciju Glasa. Volim reći da ja dolazim iz nekog drugog vremena, iz drugog svijeta.

Srčana mana i WPW sindrom

Kako to da se toliki ljubitelj sporta kao vi nije aktivno bavio sportom?

- Pokušao sam kao mlađi, ali nije išlo. U moj klub Grafičar došao sam 1962. s namjerom da treniram nogomet. Krenuo sam, ali kasnije su otkrili da od rođenja imam hendikep na srcu, tzv. WPW sindrom. Za njega su mi liječnici rekli da je mana s kojom se rodiš, živiš i umreš – ali ne od toga! Ipak, bilo mi je jako teško. Imao sam tu manu, a zaljubljen u sport... Pokušao sam kasnije trenirati i rukomet jer je, kao, manje naporan, ali nisam mogao. Eto, nisam se mogao baviti sportom pa sam počeo pisati o njemu.

Ako ništa, ta mana poslužila vam je da preskočite mnogima mrski odlazak u JNA.

- Čak i nije! Dugo liječnici nisu postavljali pravu dijagnozu. Zato se čak dogodilo da me jedan kardiolog, danas pokojni, nakon što sam prvo dobio odgodu za služenje vojnog roka, ipak poslao u JNA. Služio sam vojsku 45 dana u Čačku, a kada sam se tamo požalio na probleme, poslali su me pravim stručnjacima na Vojno-medicinsku akademiju u Beograd, koji su me oslobodili daljeg vojnog roka.

Ja sam, bar u novinarskom smislu, ipak dijete tehnologije. Vi tada niste imali diktafone. Kako ste radili intervju?

- Ništa, imali smo olovke i sve zapisivali. Nije bilo snimanja. Ne znam za druge, ali meni se nije događalo da nešto zaboravim ili da mi sugovornici zamjere. Tada nije bilo autorizacija, nisu se niti tražile. Ja obožavam novinarstvo, posebno raditi razgovore. Uvijek sam upijao što mi sugovornici kažu, želio sam u sebe "usisati" svaku riječ. Bio sam prava spužva jer sam osjećao da me svaki sugovornik i priča obogaćuju, da puno učim.

Koji su vam tada uopće bili izvori informacija?

- Ha, slušaj... Neke stare kronike, zapisi, odlasci na teren i najviše razgovori. Sada sam stvorio već bogatu arhivu. Danas je internet mlađim kolegama umnogome olakšao posao. On je čudo, ali i vrlo opasan. I on ima dosta pogrešnih podataka. Naime, sve se na kraju svodi na čovjeka.

Na koji način ste tada uopće brzo saznavali informacije i slali tekstove? Nije bilo ni mobitela ni maila.

- Puno teže i sporije nego danas. Eto primjera – 1975. četvorica mladih veslača Iktusa i njihov trener Steiner bili su na Svjetskom juniorskom veslačkom prvenstvu u kanadskom Montrealu. S obzirom na vremensku razliku, morao sam po noći u redakciji čekati da Steiner s regatne staze stigne do hotela i telefonski javi rezultat. I, što se dogodilo? Prve noći kad sam čekao, ja sam zaspao, a on se nije javio. (smijeh) Međutim, drugi dan ipak sam ja od svih u Hrvatskoj imao najsvježiju informaciju. Uvijek sam nalazio način.

Šira javnost najviše vas pamti kao sportskog novinara i urednika Glasa, no radili ste za dosta redakcija. Nabrojite ih kratko.

- Ukratko, kao vanjski ili honorarni suradnik godinama sam radio i za Slobodnu Dalmaciju, Vjesnik i Sportske novosti te za tjednike SN Revija iz Zagreba i Tempo iz Beograda. Inače, u veljači 1989. postao sam urednik sporta u Glasu, a 1993. prvi put sam "odletio" s toga mjesta. O razlozima danas ne bih. Onda sam prešao na tek pokrenutu Slavonsku televiziju, gdje sam ustrojio sportsku redakciju i ostao 15 mjeseci. Vratio sam se u Glas opet na mjesto urednika sporta i ostao sve do studenoga 2000., kada sam opet "sletio". Od 2012. sam u mirovini, ali i dalje honorarno pišem.

Paralelno ste obavljali niz funkcija kao sportski djelatnik, a predugo bi trajalo da ih sve nabrajamo. Iznesite – koja vam je bila najdraža?

- Teško je reći. Jednu godinu bio sam predsjednik ondašnjeg Općinskog saveza sportske rekreacije, osnovao Košarkaški klub Mursa s još tri djelatnika, radio u muškom i ženskom rukometnom i nogometnom klubu, u NK Olimpija... Lijepi su mi dani bili i u rukometnom klubu Osijek-Elektromodul, kada smo igrali čak i na europskoj sceni. Ipak, Sportsko društvo Grafičar, danas Nogometni klub Grafičar-Vodovod zauzima posebno mjesto u mom životu. Tamo sam 2012. imenovan prvim počasnim članom kluba.

Pročitao sam baš u tekstu kolege Krešimira Lackovića da ste se nekada amaterski bavili i - sportskom psihologijom.

- Ha-ha... To je jedna fantastična priča. U SD Grafičar sam 1976. bio potpredsjednik, kada je to Društvo imalo pet sekcija. Ja sam bio najprivrženiji nogometu i, želeći im pomoći da ostvare što bolje rezultate, prije utakmica sam im spuštao zastore, uključio glazbu, dečki su se smirili 10-ak minuta, ja sam ih uvjeravao da su najbolji i to im je pomagalo. Razgovarao sam s nekim stručnjacima i kažu da sam bio preteča, da je to danas redovna metoda.

Pročitao sam i da ste na međunarodnim natjecanjima najviše voljeli govoriti – francuski. (smijeh)

- Ha-ha... Da. Izvještavao sam s dosta međunarodnih natjecanja i prvenstava, a neki se još sjećaju kako me tog prekrasnog ljeta 1998. spiker Slavenskog radija Mario Ćutek u eteru pozdravljao s: "Bonjour, monsieur Kerze!". Svaki dan sam se javljao u vrijeme Svjetskog nogometnog prvenstva u Francuskoj. Hrvatska je osvojila 3. mjesto, cijela zemlja je bila u transu, a 35 dana u Vittelu i sedam dana u Gradu Svjetlosti, Parizu, bilo je čarobno i neopisivo. Sjećam se i kad sam izvještavao s finala Europskog prvenstva za atletičarke sredinom 80-ih, kad su naše djevojke bile viceprvakinje na glasovitom Letzigrundu u Zürichu.

Recite, koja vam je utakmica u bilo kojem sportu ostala u najljepšem, a koja u najružnijem sjećanju?

- Obje su također vezane uz tu Francusku '98.! Najdraža mi je svakako bila ona odigrana 4. srpnja 1998. u Lyonu, kada smo Njemačku pobijedili 3:0. Kraj mene je sjedio legendarni novinar Pero Zlatar, grlili smo se i ljubili kao mala djeca... Najteže mi je, naravno, pao poraz u polufinalu 8. srpnja protiv Francuske od 1:2. Mislim da je tada Svevišnji odlučio da mi ipak ne budemo finalisti Svjetskog prvenstva, a mogli smo. Presudile su dvije greške dva sjajna igrača, Bobana i Jarnija, nakon što je naš Osječanin Šuker zabio za 1:0.

Najljepši gol što ste ga vidjeli uživo?

- I on se dogodio na tom prvenstvu, baš u utakmici protiv Nijemaca. Kada je Šuker prošao trojicu po lijevoj strani, stigao do korner linije, vratio se u 16-erac, izvukao njemačkog vratara Köpkea i zabio za 3:0. Delirij! Eh, da, i sjećam se još jednog 80-ih na utakmici Osijek - Crvena zvezda u Gradskom vrtu. Centaršut s desne strane na sjevernom голу, grudima ju na 16 metara umiruje legendarni centarfor Ivan Lukačević Luks, baca se i "škaricama" pogađa donji desni kut Stojanovićevog gola. Divan gol.

Mnogi vas doživljavaju ponajprije kao "nogometnog novinara". Imate li neki manje popularan sport koji vam je prirastao srcu?

- Kako ne! To je svakako kuglanje. Time me "zarazio" pokojni poznati "otac" osječkog kuglanja Ante Liović, a njime se uspješno bavio i tvoj na žalost pokojni tata Ivan. Ponosan sam što sam 2002., zajedno s Neđeljkom Kneževićem i Miroslavom Liovićem, bio mali potporanj u organizaciji Svjetskog prvenstva u kuglanju u dvorani Zrinjevac. Poslije tog natjecanja Osijeku je trajno ostala nova, šesterostazna kuglana, sada na Pampasu.

Koliko vam u cijeloj priči uopće znače nagrade?

- Dosta. To je ipak javno priznanje za učinjeno. Dobio sam ih nekoliko velikih, a možda najdraže su mi Nagrada Hrvatskog zbora sportskih novinara za Urednika godine '99. te ova sad za životno djelo. Osim toga, jako mi je drago da jedna takva nagrada dolazi u Osijek koji se vrlo često zaobilazi u metropoli. Naravno da i dalje nastavljam pisati.

Koji su za vas najveći i najdraži osječki sportaši u bilo kojem sportu, ne samo nogometu?

- Hm, kada bismo obuhvatili cijelu Slavoniju to bi bio legendarni belišćanski veslač Matija Ljubek koji mi je bio i čest gost tamo 70-ih u mojoj "sportskoj redakciji" u HNK-u. Od Osječana to će biti... uuuuu, Katica Kaja Ileš. A tek mi je teško izabrati najdražeg. Ivan Lukačević Luks bio je prema mnogo čemu poseban, ali ima ih još mnogo koje bih mogao izdvojiti... Trenutačno mi je najdraži veslač David Šain. Ima toliko sportskoga u sebi. Često sam ljut na njega jer ne mogu doći do njegove izjave. Jednostavno jer on stalno trenira! (smijeh) I dokazuje onu filozofiju da se, koliko god bili talentirani, u životu može uspjeti samo sustavnim i stručnim radom.

Izaberite najbolji tekst koji ste ikada napisali.

- Napisao sam ga za novogodišnji broj 1990. kada je cijeli sustav Glasa Slavonije u cijelosti kompjutoriziran. Tekst se zvao "Ilirci romantičnih duša", to je priča o mojoj malonogometnoj ekipi Gizlići, a 294 reda s fotografijom stalo je na jednu stranicu. Sjećam se da nam je informatički stručnjak Ninoslav Novak uvodio sustav, a ja, koji uvijek imam averziju prema novotarijama i "konzerva" sam, bio sam skeptičan. Rekao sam mu: "Ako je to zbilja svjetsko čudo kao što ti tvrdiš, hajde stavi 294 reda i sliku na jednu stranicu gdje inače stane 180". Uspio je, bio sam oduševljen i prihvatio sam promjene.

Hm, a tko su Gizlići? Zvuči kao neki crtić. (smijeh)

- Nekada je u Osijeku je postojala sjajna malonogometna momčad koja je stekla veliki ugled. Zvali smo se Gizlići, a činili su je dečki iz Gornjeg grada. Ja sam tada živio Štrosiki, a igrali smo u Ilirskom naselju. Igrali smo velike utakmice s Romom, najpoznatijom osječkom malonogometnom momčadi, koja je jedina čak četiri puta osvajala ljetni turnir, kasniji ljetko. Strašna klapa.

Najbolji svjetski komunist

Otkrijte, jeste li ikada napravili neku kardinalnu pogrešku u tekstu?

- Nisam ja, već slovoslagar. Zato je i bolje što je došla kompjutorizacija. Napisao sam da je Matija Ljubek najbolji svjetski kanuist, a u novinama je izišlo da je najbolji svjetski komunist. (smijeh) Nevjerojatno. Pitaj tvoju mamu Nevenku, isto odličnu novinarku, koja pamti ta vremena.

Zbilja nevjerojatno. Sami kažete da više volite pisati afirmativno, zar ne?

-To je točno, međutim afirmativno se može pisati i kritički. Recimo, u svojem kolumnističkom serijalu "Retrovizor", za koji sam uostalom bio i nagrađen te 1999. kao "Urednik godine" vrlo često bio kritičan. Jednostavno jer sam svojom kritikom pokušavao pomoći nekome da uznapreduje. Kao što danas treba pisati da Osijek, osim što nema novca za sport, danas ima i preeeeviše klubova. .. Danas se dva sportska djelatnika posvađaju i onaj drugi ode, osnuje svoj klub i ide u Zajednicu sportskih udruga tražiti novac.

Koliko ste publicističkih knjiga objavili i planirate li još?

-Upravo se grafički završava deseta – "Lanarci – 60 godina Nogometnog kluba LIO" i izići će za mjesec dana. Prvu sam napisao 1981. o Grafičaru i njegovih tada 55 godina postojanja, a pet sam napisao zajedno sa sinom Alanom. Životnim djelom smatram knjigu "Naprijed naši bijelo-plavi" iz 2007., naravno o 60 godina NK Osijek, koji se prethodno zvao Proleter i Slavonija. To mi je druga nogometna ljubav, uz NK Grafičar.

Vjerujem da u svemu što radite imate veliku potporu svoje obitelji.

- Naravno, osobito supruge Mire. Upoznao sam je davne 1968. Pokojnoj Giti Šerman Kopljar trebao je korzet za jednu predstavu i ona je otišla u trgovinu Pionir-Bazar i izabrala pa sam ga ja došao uzeti kao nabavljač za HNK. Mira je tamo radila kao prodavačica, kasnije je postala aranžerka. Zaljubili smo se i u svibnju 1971., godinu kasnije se rodio sin Alan, a 1982. mi smo bili prvi u Osijeku koji su dobili trojke.

Zbilja? To znači da imate četvero djece?

- Na žalost, ne. Samo je kći Dragutina preživjela, dok su ostalo dvoje ubrzo preminuli. Bilo je jako zanimljivo na porođaju jer tada očito nisu dovoljno precizno čitali ili vidjeli ultrazvuk i mi smo se spremili za dvojke. Odjednom doktor Bukumira, koji je porađao moju suprugu, viče: "Pa vi imate još jedno dijete!" A ona će onako u transu: "Joj, gdje ćemo stati nas šestero u 33 kvadrata?!" Toliki je bio naš stan na Vijencu Đure Salaja, danas Vijencu Ivana Česmičkog. Doktor Bukumira, koji nije mogao imati djece, rekao je: "Ne brinite, gospođo, ja ću preuzeti jedno".

Žao mi je zbog dvoje djece. Jasno mi je po kome je kći Dragutina dobila ime. (smijeh) No, po kome je dobio ime sin Alan?

- Nema posebnog razloga, sviđalo nam se. Želim istaknuti da sam jako vezan uz mojega do sada jedinog unuka Nou, Dragutinog sina, koji sada ima 25 mjeseci. Svako prijepodne, kada ga čuvam, odemo do Dječjeg kazališta Branka Mihaljevića, gdje gledamo neku predstavu ili se on lijepo igra u igraonici. Nećemo ga "vući" u sportske vode, neka se sam odluči.

Kako to da sin Alan nije vaš nasljednik?

- Alan je po svemu trebao biti moj pravi nasljednik, još i bolji sportski novinar. Jedno vrijeme bio je i spiker na Radiju Osijek i prenosio nogometne utakmice. No, odlučio se za mirnije radno mjesto, a to mi je objasnio činjenicom da zbog prirode mog posla mi nikada nismo imali zajednički vikend, a kamoli nedjeljni ručak. U pravu je.

Sada u mirovini bar imate vremena otići nedjeljom na misu?

- E, to sam imao vremena i dok sam radio! Praktični vjernik sam već 60 godina. Prvu pričest sam primio u crkvi sv. Roka, a tko me god želi vidjeti, svake nedjelje i blagdanom u 9 sati sam na misi u kapucinskoj crkvi. Od 1996. čitam uvijek drugo čitanje i skupljam milostinju.

Svaka čast, ali nije li grijeh - kladiti se?

- I to znaš? To je, kažu, porok, a ja ga tako ne doživljam. Nikada nisam igrao loto i nisam kupio lutriju, ali sam igrao sportsku prognozu i zadnjih godina se kladim. Ne vjerujem u sreću, a utvaram si da, kad uđem u kladionicu, ja nešto znam. I ne ulažem nikada više od pet do deset kuna, a najviše sam, prije desetak godina, dobio 8.000 kuna u jednom tjednu.

Opa! Je li se takvi dobitci redovito ponavljaju?

- Ne! Nikada poslije nisam dobio više od 1.000 kuna. I to zato što su zadnjih godina rezultati redovito namješteni! Tvrdim da su sportske kladionice uništile čistoću u svjetskom sportu. To se vidi čak i po rezultatima u nekada poštenoj njemačkoj Bundesligi. Meni odlazak u kladionicu pomaže da ostanem u "žiži" događanja. S obzirom na to da igram s malo novca, često igram hendikepe. Vrlo često mi se dogodi da izgubim za pola gema ili za pola koša.

Još otkako sam kao mali dolazio kod mame u Glas pamtim dvije stvari - vaš grohotan, grleni smijeh i vas u odijelu. To su vaši zaštitni znakovi? (smijeh)

- He-he, otprilike jesu... Volim se šaliti i biti u dobrom društvu, zato i imam svoju ekipu "penzića" koji se nazivamo "Super Marjan". Naime, prije smo se svakodnevno družili u gostionicama Super i Marjan. Sad kad Supera nema, i dalje se tako zovemo, a nas 18 okuplja se u prekrasnoj kavani velebne zgrade HNK. (smijeh) Imam prodoran glas i u svakom društvu volim otpjevati "Zbog jedne divne crne žene". Obožavam je, kao što obožavam i Kiću Slabinca, kao i nekada Dinamite.

Imate neku omiljenu vrstu ili marku odijela?

- Ne baš. Preferiram siva odijela i bilo koju kravatu. Nema posebnog razloga, to mi je lijepa kombinacija. Volim biti elegantan. Rijetko čak i utakmice gledam u trenerci. Imam neku sportsku jaknu, bez košulje i kravate, ali samu trenerku ne. Jedino mi je žao što je danas teško naći četvoricu za belot jer nakon pola sata počinje razgovor ili o politici ili o biznisu. Politiku ne razumijem, a za biznis nemam novca.

Za vas kruži ovakva priča: "Prije nego što izdahne, Drago će još jednom lupiti po tipkovnici". (smijeh) Što vi kažete na to?

- Ha-ha... Dobra. Imam ja drugu foru. Budući da ja u Glasu za sve prave sportaše i sportske djelatnike pišem "in memoriam", mnogi malo karikiraju pa kažu da žele umrijeti prije mene da im ja napišem "in memoriam".

Za kraj, imate vi priliku mene bilo što pitati, a ja vam moram odgovoriti. Izvolite.

- Dakle, mene zanima bi li ti, s obzirom da imaš u sebi novinarske i sportske gene, volio biti sportski novinar?

To mi je neispunjena želja, priznajem.

- Eto, vidiš, i ja sam postavio pravo pitanje.

Najbolji sportski novinar u Osijeku – Mario Mihić

Poznati ste po tome da nikada niste radili razlike između "velikih" i "malih" terena. Otkud vam toliki entuzijazam?

-Uvijek sam obožavao pratiti sve sportske manifestacije, bilo kada i bilo gdje! Ne mogu podnijeti to što neki moji mlađi kolege vole podatke saznavati telefonom. Recimo, ja 23 godine pratim ženski nogomet i bio sam na svim domaćim utakmicama. Ali i u Škotskoj i Rusiji! Obožavam nekada gledati i boćanje i dizanje utega. Obožavam vidjeti Antu Vukovića da dignu 195 kg iznad glave!

Priznajte - koji je za vas najbolji sportski novinar u Osijeku?

- Aha... To je gadno pitanje. To je ipak Mario Mihić. On je moj nasljednik. Sjećam se kad smo 1991. u Glasu organizirali "audiciju" za nove sportske novinare, od 20-ak prijavljenih na testiranjima bio

je najbolji i primljen je. Javilo se dosta djece poznatih Osječana i mojih prijatelja, ali sam tražio da bude primljen najbolji. Kasnije je Miha otišao drugim putem, a ja sam kao urednik primio petero od današnjih šestero novinara sportske rubrike Glasa.

I baš svaki put bez ikakvih veza i protekcija? (smijeh)

- Baš svaki put! Nikada nisam dopuštao utjecaj politike u moj rad. Još dok sam radio u HNK-u, očito sam bio perspektivan kadar i zanimljiv politici. Tri puta su mi tri sekretara Partije s jedne strane držali papir za upis u Savez komunista, a druge strane potpis za stan. Svaki put sam odgovorio: "Nisam raskrstio s religijom". Nakon Domovinskog rata nudili su mi da uđem u HDZ, ali nikada nisam. Jednostavno, politiku mrzim. Možda sam ja totalni diletant i analfabet, ali nikada mi nije i neće biti jasno da stranke rade protiv interesa te države.

Da niste sportski novinar, koju biste rubriku mogli pratiti?

- Kulturu. Ostale, ne znam baš. Posebno ne politiku.

Molim vas, dajte mi neki savjet kao novinaru.

- Uvijek piši samo istinu! Znao sam reći: kad ja nešto potpišem, onda budite sigurni da je to istina. Priznajem, ponekad sam previše "picajzla", ali sam uvijek i kod svojih nasljednika inzistirao na tome da svaki podatak mora biti točan.

5 "ILI-ILI"

DRAGUTIN ILI DRAGO?

Pokojni tata nazvao me Dragutin, ali svi me znaju kao Dragu.

PISAĆI STROJ ILI TIPKOVNICA RAČUNALA?

- Hm... Ipak tipkovnica. Velika je razlika danas kada ja mogu isprintati tekst u 15 primjeraka, a nekada sam morao imati 15 indigo papira!

NK OSIJEK ILI SD GRAFIČAR?

-Ajoj, ovo je teško pitanje... To su moje dvije nogometne ljubavi. Moja je filozofija: onaj tko ne može voljeti mali klub, ne može ni veliki.

TIP 1 ILI TIP 2 (smijeh)

-Tip 1, posebno u ovom intervjuu, ako gledamo da si ti domaći. Uvijek pobjeđuje onaj koji piše. (smijeh)

HNK ILI NK? (smijeh)

- Hrvatsko narodno kazalište.